

(כדוגמת הכרת מלך ברי', שבאה בשמחה גדולה ובביטול עצום אל המלך, שיעיר מתעורר המלך ברצון לחפץ במלוכה) והטעם מה שעבודו של ישראל מעורר אצלו ית' הרצון למלוכה הוא לפי שגם לפניו יש לו רצון לזה, אלא שרצון זה הוא כהעלם, והעבודה ד' ישראל ממשיכה את הרצון מההעלם אל הגילוי והסיבה לזה שיש רצון נעלם למלוכה היא, לפי שענין הרצון למלוכה ישנו גם לפני הרצון הנעלם, והוא הרצון המוחלט בעצמותו (כאמור) לא יתכן לומר על זה דהרצון למלוכה יש גם מקדם (כמו שאמרם בגוגע לרצון המעלם, דגם טרם שנמסר ענין הגילוי ש כבר הרצון בהעלם), כי בעצמותו ית' אין שייך לומר שיש שם איוה ענין שהוא בהעלם, והכל שם הוא בהחנת אהדות הפשוטה בתכלית הפשיטות, וענין תמלכונתו עליונים שיעי' תקיף הוא לא רק להמשיך הרצון למלוכה מההעלם אל הגילוי, מבהחנת הרצון כמו שהוא כלול בהעלם כאולם שלפני התמצום (בהכחונה דגילוי לעצמו), כי אם, שיעי' נמשך גם מרצון המוחלט בעצמותו לרצון זה הוא כפיכיל העצמות גופא ואין שייך לומר עליו שהוא כלול בהעלם, והמשכה זו ברי' היא עיי' תמלכונתו עליונים, רצון למלוכה, ומזה נמשך אחי' הרצון דמצוות (גזירות) דעיקר ענין המצוות הוא הרצון למעלה, וכמובאר בפ"ג, דמה שקיים המצוות צריך להיות דומה במהותו ובדיוק (כפי שגצונוני), הוא, כי ברצון נוגע שכל פרט ופרט יהי' כפי הרצון.

ג) ומכאן בהמאמר (ר"ה ארון עולם¹²), דעי' מעשה המצוות נעשה בניד הכלים ד"א, וגם המשפט האר' בהכלים דז"א, וענין זה שייך גם להחלטה והמשל) ויש של ר"ה שחל להיות בשבת במקדש וה' תוקעין אצל לא במדונה, כמי' בהמאמר דאדמו"ר הצי"ט (שלענין מוסד המאמר שאמ"ר בערב ר"ה) והטעם על מה שבר"ה שחל להיות בשבת אין תוקעין במדונה, כי המצוות שלפני הוא (ככדי) שיעי' אתעלוי' אתעלוי'ע, שיעי' עשיית המצוות דאדם נעשים המצוות שלמעלה (רמ"ה פיקדון אינו רמ"ה אברין דמלכא¹³), דכמו"ר הוא גם כמצוות מקיף שענינה* הוא בכי' לעשות עיי' בחינת השופר שלמעלה, ולכן ברי' שחל בשבת אין תוקעין (במדונה), כי בשבת יש בחינת השופר שלמעלה (בחינת התענוג) גם כלי עבודה ואדם מצד השבת, ושבת הרי' מקדש ויימא"י, ומת' שבמקדש היו תוקעין גם ברי' שחל בשבת, הוא לפי שבמקדש שזה שער השמים¹⁴, הרי' נחנית כח לעשות בחינה נעלית יותר, כמש"ל בארוכה בהמאמר דערב ר"ה) וענין זה, דהמצוות

- 12) לקוד כרד ד חשע, ב. וראה גם המשך תימ"צ ע' תמכב.
- 13) פ"ה.
- 14) משנה ר"ה רפ"ד (כ"ט, ב).
- 15) ד"ה לזכור הטעם כ"י — נדפס באה"ר ר"ה (כרד ה) ע' ביקט ואילך. וראה גם ד"ה להניח המשנה כ"י בליק"ת ר"ה (נ, א ואל"ה) ובסידור (עם דא"ה) שער המקיעות (ת"מ, ג ואל"ה).
- 16) ראה תימ"צ תימ"צ ל' (ע"ד, ס"א), הובא בתו"פ פ"ד, רמ"ג, וע"ד.
- 17) ביצ"ת, א.
- 18) יוצא כ"ת, י"ו, פ"ש, ע"ה"פ.

כס"ל יום ב' דר"ה ה'תשמ"ג

ארון עולם אשר מלך בטרם כל יצור נברא, ומדייק כוח כיק מרי' אדמו"ר במאמרו ד"ה זה: (בהמשך המתחיל יריש של ר"ה שחל להיות בשבת, שב מבאר (כמאמר הראשון) דהכרת המלך היא בשמחה גדולה, דצריך להבי' אר' תמכו המלוכה בטרם כל יצור נברא, והרי המלוכה היא על הכול דוקא כמאמרי' אר' מלך בלא עם, ויחירה מזה, דמלוכה היא דוקא על מי שבעיני, היינו שהם הוא ברומה להמלך, דלא זו בלבד שענין המלוכה (כאדם) הוא דוקא על בני אדם ולא על בעלי חיים, דגם כשרי', לאדם אלא אלהים בעלי חיים אין שייך שיהי' מלך עליהם), הנה גם בבני אדם גופא צריך שיהי' להעם איוה שייכות דמיון להמלך, כידוע: שגם (אין מלך בלא עם) הוא מלשונו עמו, ואין יתכן ענין המלוכה בטרם כל יצור נברא. ומכאן זה בהקדים מי' בשל"ה¹ (ובכמה ספרים²) גודל השבת דארון עולם, ועד שצ"ח עולם) בגימט' אין סוף³ דענין אין סוף הוא הכי נעלית באלקות, ויחירה מזה שהוא למעלה מענין הדרגות, דאמתית ענין אין סוף הוא בעצמותו ית', ולפי' מכאן ענין ארון עולם אשר מלך בטרם כל יצור נברא, דמיון שארון עולם הוא (בגימט') אין סוף, הרי מוכי', דענין ארון עולם אשר מלך כ"י הוא בחינת המלכות כמו שמושרשת כפיכיל בעצמותו ית' (אמתיות ענין א"ס), ומכינו בעצמותו ית' הוא כל יכול שייך שיהי' מלך גם בלא עם, בטרם כל יצור נברא.

ב) והנה מאמר זה בא, נביל, בהמשך להמאמר ד"ה יריש של ר"ה שחל להיות בשבת, שבו מבאר בארוכה הענין דתקיש ברי', שהעבודה דתקיש היא ענין כללי שכולל כל פרטי העבודות דכל השנה, כי ענין תקיש הוא כמאמרי' אמרו לפני ברי' כ"י מלכיות כ"י שתמלכונתו עליונים כ"י וכמה בשופר, ומכיון דכל הזקייים שלמעלה (מצוות) שייכים דוקא לאחר שהוא ית' נעשה מלך, כמאמרי' קבל מלכותי מחלה ואח"כ אזור עליונים גזירות, הרי' שהעבודה דתקיש שענינה הוא שתמלכונתו עליונים, היא השריש לכל המצוות (העבודות) שבמשך כל השנה, ומכאן שם, דענין שתמלכונתו עליונים שיעי' תקיף, הוא המשכת הרצון למלוכה

- 1) נוסח תמל"ח השו"ת.
- 2) דשנת תשי"ג — נדפס בספרים תשי"ג ע' 10 ואל"ה.
- 3) רפ"ב.
- 4) בחי' עקיש וירש לת, ל' ע"מ"ה שער שעשועי המלך בעצמותו רמ"א, שתיחזיא רמ"א, וע"ד.
- 5) לקיחת נבוכד, ג. ב. נבוכים מלך, ד.
- 6) בסידורו (שער השמנים), ע"ס מידום שער עצמות וכלים סיד'.
- 7) אלי' רבא סמ"ד סקט"ו, ממשח משה סליא בשם גאונים.
- 8) של"ה שם, הריע"ף סידורו (בית יעקב).
- 9) המשך תימ"צ ע' סוס ואילך, ס"ע עקב, ובכ"מ.
- 10) ר"ה סו, א, ל"ה, ב.
- 11) ראה מילתא (ויל"ש) ע"ה"פ ית"ר כ, ג. פ"ש, ע"ה"פ אר"ה ית' של ר"ה תשי"ג סכ"י (ספרים תשי"ג ע' 69).

לפניו וייל דעין דם שני המירדשים במרדלי נחיר לפני שאמרתי תעשה יצונו יו"א
פירוש הוא, דעיי קיום המצוה נחסיים הרצון (וציווי) שהי' בהחלטה ופירוש ה"י
 בנפשה רצוני הוא, דעיי קיום המצוה דישראל (כאמון ה"י) נעשה גמולתו רצון
 חודש שלא הי' לפניו עיי' המבואר ב"מ"י בפירוש עישון רצוני של מקום י"י דפירוש
 עישון הוא שעושים רצון חודש) ועפ"י יש לומר, דמיש ברדושים הגלי דעניו המצוות
 הוא בכדי לעשות עיי' המצוות דלמעלה, וזה באופן ה"א דקיום המצוות בכח
 מקיימים הרצון המסובב מהטעם, שיהי' הנני דכל סדר ההשתלשלות, רמיזא אכרי
 דמלאא (וכנה גומא שני ענינים) ה"א הטעם והסבה (והרצון) — שיתהוו המצוות
ה"ב (ובהחיות) למעלה ב"ב המסובב — הרצון שישראל קיימו המצוות למעלה) אבל
עשיית המצוות מצד ישראל מושרשים בעצמות הוא לעשות רצון חודש ויחז מה *
 שמבואר ברובי דרושים, שהעילוי בקיום המצוות הוא כשהקיום הוא מפני שזה
 רצון (ציווי) הקב"ה, לא מצד הטעם (כולל גם הטעם מה שעיי' קיום המצוות נעשים
 המצוות שלמעלה) כי רצון זה הוא ציון שלמעלה מהטעם ועשיית המצוות (מצד
 רצון זה) הוא לא בכח לפעול ענינים למעלה, כי אם, מצוה מלשון צוותא וחיבור,
 היווד ישראל עם בעל הרצון, ועד לחיחוד עם העצמות, ועי' מאמר אדומיר
הק"פ אך וייל וע גאר נטס אך וייל ניט זיין גיץ אך וייל ניט עוה"ב כי אך
 וייל מער ניט או דיך אליין.

ה' ו' עפ"י יוח גם מה שמבואר בדרוש הג"ל דאדומיר הגי' צ"ג, דהתענוג הפרטי
 שבכל מצוה, מה שבכל מצוה יש תענוג מיוחד, הוא נעלה יותר
 מהתענוג והרצון הכללי שבכל המצוות כשורה, ושרשו הוא מבריי מקור התענוגים
 (שלמעלה מכוונת גילוי התענוג) דלכאורה אנו מוכן, אך זה מתאים עם המבואר
 ברובי דרושים, שהכוונה הכללית שבכל המצוות כשורה (וצונו) היא לעליית יותר
 מהכוונה הפרטית דכל מצוה כפרט, ויש לומר הניאר כוה, ובדרוש הג"ל דאדומיר *
 הצי' מווכר בעיני הרצון במצוות כמו שהוא מסובב מהטעם, בכדי שיחיהו המצוות
 שלמעלה, ומה שמבואר שם דהמצוות יש שתי בחינות, עיי' הכללי שכלל המצוות
 כשורה, וענין הפרטי שבכל מצוה כפרט, וזה שתי החינות הן בהרצון שמצד הטעם
 שבהחלטה המשכחה הוא רצון כללי שיישן הענינים למעלה עיי' קיום המצוות
 דואדם, ומה נמשך אח"כ (למטה יותר) רצון פרטי לכל מצוה ומצוה כפרט, בכדי
 שעיי' קיומה תיעשה אותה המצוה דלמעלה שכוונגמה (עיי' שופר דלמטה, שופר
 שלמעלה, וכן בשאר המצוות). ולכן אומר שם די' מצוה נחענוג וכוונה הפרטית

- 30 פירשי יקרא א. י. ספרי (דבא במיש"י) עורס פינחס בת, א.
- 31 ראה גם המשך ובהו ערלין פי"ד.
- 32 ראה לקיטא אמור לב, עפ"י ואלק. וראה ספר הערכים דרב"ד ערד אהבת ה' בכל לבב, נמשך ומאוד פי"ד וי"ג.
- 33 ברכות ל"ה, ב.
- 34 לקיטא בחוקתי מה, ג. ובכ"מ.
- 35 ראה ספרים ליתוש שיש מצוה חמולה פ"ג (דומצ קלה, ספ"א).
- 36 פ"ג ופי"ד. וראה עפ"י לקיטא במדבר יח, ב.

(הענינים) שלמעלה נעשים דוקא עיי' קיום המצוות דואדם, רוא בכל החינות וכל
 הפירושים דכל סדר ההשתלשלות כחרות ה"מ"י בפירוש המשנה דע מה למעלה
 ממי' דכל מה שלמעלה הוא ממי'. דבויו"ג הענוג שופר) שלמעלה נעשית (בבלי)
 עיי' קיום מצוות חקיעה שופר, וכוונת המצוות שלמעלה שיהי' המפליה, כידוע
 ד"י הפרישית הם בחינת ר' מוח"ז נעשית עיי' קיום מצוות חקיעה, דעיי' שואדס מניח
 תפילין עושה שהקב"ה מניח תפילין, וכי"ה גם בהמזמור וידא, דעיי' שואדס
 שלמטה מקיים מצוה ואהבת את ה' אלקיך ומצוות את ה' אלקיך חיראני תעו"י
 הם השרש לכל המצוות י"י נעשה עיי' הבנין דז"א, וכי"ה גם בכתבת המלכות תעו"י
 עולם היצור (מלכות) נעשה עיי' היצור של האדם התחתון בדכתי תורה ודברי
 תפילת גות תוכו הענין דקיום המצוות (לפי המבואר במאמרים אלו), כי הבהינות
 שלמעלה הם (בכלל) במספר רמי"ה (רמי"ה אכרי' דמלאא) וכני' כל הבהינות
 שלמעלה הוא עיי' קיום רמי"ה מעי' (דואדס) וכמי"ש ועשייתם אותם, אדם כתיב,
 מעלה אני עליכם כאילו עשאוני.

ד' וארי' להבין הרי יודעיי שהעילוי בקיום המצוות, הוא כשהקיום הוא מפני
 שוה ציווי המכ"ה (וכנוטס ברכת המצוות אשר קישנו במצוותיו וצונו)
 ולא מצד הטעם יי והסגולה שבהם, כולל גם הטעם שעיי' קיום המצוות נעשים
 המצוות שלמעלה, ויש לומר הניאר כוה, דהמצוות (תולין והציווי דלמעלה שוביי
 יקיימו מצוות) יש עיי' ענינים, והסבה הטעם על הציווי, ומה נעשה מצארת המצוה
 (וציווי) שוה מסובב מהטעם, ואח"כ לאחרי הציווי כלליים (אופן הוא שמקיימה לחליות
 הציווי (שיושרם הטעם דוציווי), ואופן ה"י) הוא שמקיימה באופן יותר, דקיום
 המצוה של ה' הוא באופן שעיי' הוא עושה כביכול רצון חודש, שלמעלה כאין עיור
 מהרצון המסובב מהטעם, ולהיות שישאל מושרשים בעצמות (בעל הרצון) ישראל עיי' קיום
 ומלאא בלחודו יי, לכן לשישראל מקיים מצוה, בכלתו לעשות רצון חודש שלא הי'
 לקיטא להה"ס (הוצאת קה"ת) ספ"ח (ג. ספ"א) אי"ת ע"ב ב (בהוצאת קה"ת חש"ס ואלק —
 סו"ס)

- 19) לקיטא להה"ס (הוצאת קה"ת) ספ"ח (ג. ספ"א) אי"ת ע"ב ב (בהוצאת קה"ת חש"ס ואלק — סו"ס)
- 20) אבות פ"ב מ"א.
- 21) ראה סודו (ע"י רא"ח) שער התפילין, ג. ספ"א ואלק. אמ"כ ח"ג שער התפילין פקליה ואלק (הוצאת קה"ת חש"ס ע"ב, א. ואלק), ובכ"מ.
- 22) תרא מק"ט ל"ה, ג. ובכ"מ, וע"י וסם, דכ"ד בכל המצוות, דעיי' הכוונה במעשה המצוות למטה באדם ורא' ילדות המכ"ה מקיים המצוות.
- 23) ואחזון ג' ה' שם, ג. עפ"י, כ. כ. מבנים הלי יסודות רפ"ב.
- 24) ראה תרא פ"ד, פירוש י"מבנים שם.
- 25) בהו כ"ה י"ד.
- 26) חז"ק פ"ג, א. (ראה הבהו הוציא לזהר שם, לקיטא שלח מה, ב. ובכ"מ.
- 27) לקיטא שלח מ. א. עיי' דודש לעשיית נח, ספ"ב ואלק. המשך תרס"ד ע' ג. לקיטא שבתק"ה, 12.
- 28) דעיקר ענין המצוות הוא — רצון החלון, ולכן גם המצוות דמשמשים פורי' לקיים מצד הציווי, בודד עבלת על (ספרים קונטרסים ורא סו, א. קמ, א. סו"ס אדיש ע' 46, ובכ"מ).
- 29) ראה חז"ק ל"ה, א. ורא' ר"ת, ב.

הוא גם בקיום המצוות, דקיום המצוות דאישי פשוט הוא לא מפני שע"י קיומו המצוות נעשים הענינים למעלה, דאישי פשוט אינו יודע (עדיין) מה למעלה ומה למטה ומה בד', סטרי, אלא מפני הציווי, אשר קדשנו במצוותיו וצונו. וזהו עיקר פשוט דתק"ש, ולאחר כל ההשגות בהעלוי שנעשה ע"י קיום המצוות, דע"י קיום המצוות דהא"ש נעשים המצוות שלמעלה, וכמו במצות תק"ש דע"י נעשה שופר שלמעלה, הנה מכללת השלמות היא לקיים המצוה בפשטות ויטיל שהיא ע"י נע"י תחלתו כסופו". דכמו שתחלת העבודה היא ששי"ד לכוונתו) היא בפשטות, ע"י הוא גם במגמר וחזום (שלילמות) העבודה, וע"י דוקא ממשיכים ונעשים דבר אחד עם פשיטות העצמות.

ח) ועפ"י יוכו גם מה שמבואר בדורשי אדמו"ר מה"ש"ש שעינינו הוא מלכתחילה ארבער"י שני משלים על תקיעת שופר משל א) בשם הבעש"ט ז"ל

מבן מלך שהלך בדרך רחוקה וכו' יעד שכמה גם לשון מדינתו והתחיל לצעוק בקול פשוט (בהמשל שם אמר הלשון בקול גדול, אבל בהנמשל אמר הלשון בקול פשוט) שאביו יכירו בטבעת עין דקלא. נמשל ב מהר"ג החסיד מהר"ה ז"ל מארבעה עשרה מענין לכושים כשגמלך ה' בע"י (שאנים בגדי מלכות כללית) כמבואר שם באורכה הפרטים שבזה. ולכאורה תמוה, הרי יודע שבגדי ציור ליוהר לדבר אז רק בעמלתם ושכחם של ישראל, וכאן מבאר תק"ש דר"ה כמשלים אלו שרוב הפרטים שבהם הם לכאורה ענינים בהגפד השבחה: (תדייקו) מטעם זה בהתאמר דע"י להחזיר ולדבר רק נקודת התוכן דשני משלים אלו, ולא הפרטים. והגם שמתאר הנ"ל (שבו נמבאר בפרטיות שני משלים אלו) נאמר בש"פ תבוא ולא ברי"ג, אעפ"י, הרי משלים אלו הם ביאור על ענין תק"ש דר"ה. ונגדל התמי' שבזה, זה גופא מוכיח דכל הפרטים שבמשלים אלו הם (כפשיטות הענינים) לשבחה.

- 44) ספר יצירה פ"א מ"א.
- 45) המש' ובה תר"י פ"ב, ולהעיר אשר בשנה זו (תשמ"ג) ימלא מאה שנה לזמנתליפת-הילולא שלי.
- 46) אגרות קודש לכ"ס אדמו"ר מהרי"צ ז"א ע' תר"ח, וראה לקו"ש ז"א ע' 124, וז"ב ע' 186, וש"ד.
- 47) ובסתוב שגם בהמשל הנהנה לקול פשוטו שר"י, מחמת אירכות הזמן שטכ"ג לשון מדינתו, והפיר' מבניו (ר"ק) ע"י קולו.
- 48) מספר קדושת לוי (ר"ה צ"א, א).
- 49) כמובן מהו שג"א הכיר את המלך, וגם הנבירים של החכם (בשעה שזה"ל את המלך מהר"ע) הם נבדים מפשיטים שאינם לכבוד ולתפארת — שהרי רק נאחז (כשבא המלך לבית המלכות) להביט בנבירי קיר"ם.
- 50) שר"י אר"ה ז"א ז"א סתפ"ד ס"ב, ולהעיר ממה"ג (וצע"י משר"י אר"ה ז"א) ע"י א"ב.
- 51) מלכנו, כל ענין שיש בו הוכיח וטא"ל, ובתנו כספר מליצה ומה"ל.
- 52) ראה פטוח המאמרים דהמש"ר הנ"ל (ולא רק הוכיח בעלמא).
- 53) ומכיון שהתאמר נאמר בש"פ תבוא ולא ברי"ג — מספיק מה שרק בפנייות הענינים הוא לשבחה, ומה שמדברים ענינים אלו במאמר זה דר"ה — הרי במאמר זה מבאיר נבילוי השבחה דמשלים אלו.

(ועד דשר"ש התענוג הפרטי דוקא הוא בכחינת מקור התענוגים) כי הכוונה כרצון זה היא לעשות המצוות (פ"ט ענינים) שלמעלה, וזה נעשה דוקא ע"י הפשלה הפשוטת דכל מצוה ומה שמבואר ברובו דרושים, להכוונה הכללית שכל המצוות כשהיא נעלית יותר, הוא, כי שם מדובר בהציון שישאל מהדשים ועושים ע"י עבודתם, ומצד רצון זה אופן קיום המצוות הוא לעשות רצון, כוונה כללית.

ו) וזהו שני האופנים הנ"ל בקיום המצוות (מפני וכאופן הציווי דלמעלה, והחידוש שנעשה ע"י ישראל) הם כמובן גם במצות תקיעת שופר. והגם שגם ענין הפרטי דשופר (שמצד הציווי) הוא למעלה ממדידה והגבלה, דאל שגם במצות תק"ש יש שיעור ומדה (כברוב המצוות) בנוגע למספר הקולות ואופי הקולות וכו"ב, הרי ענינה (התוכן והכוונה) דמצוה זו הוא העבודה שלמעלה ממדידה והגבלה, כח"ע"י שענין תק"ש הוא הצעקה מעומק דלכא שלמעלה ממדידת והגבלה אשכ"ל כחינת ככל מאד. ועד"י (ובמכ"ש) הוא כחינת השופר שלמעלה (שנעשה ע"י תק"ש דהא"ש) שהוא למעלה ממדידה והגבלה, שהרי השופר כדרוש הנ"ל דאדמו"ר ז"א (נמצא) דהגם שהענין דתק"ש כמו שהוא מצד הציווי מלמעלה הוא כחינת כח' גופל [והציווי מלמעלה הוא האתעדלע והתנינה כח על זה שהעבודה דתק"ש תהי' באופן דכלל מאד] אעפ"י, מכיון שישאל מושישים בעצמתו, יש ביכולתם לעשות רצון וענין חדש, המשכת רצון המוחלט בעצמותו שהוא כמובן למעלה גם מבחי' מקור התענוגים וה"ל, וכנ"ל (כחולת המאמר) דענין המלכנוי על-יכם שע"י תק"ש היא ההמשכה (גם) מרצון המוחלט בעצמותו.

ז) ויש לומר שזהו ג"כ זה שתק"ש מחתיל בקול פשוט דוקא כמבואר בארוכה בסידור ד"ה להבין ענין תק"ש ע"פ כוונה הבעש"ט ז"ל, דקול פשוט זה מעורר הפשטות (והפשיטות) דישאל, והפשטות דישאל הוא חד עם פשיטות העצמות. וי"ל שזהו ג"כ מהפעלים דגודל ההשודלות. דהבעש"ט [ועד לפניו] התגלותו לבעש"ט] שאנשים פשוטים וגם קטנים וקטנות יאמרו ברור השם וכי"ב [וכספור פרט זה דהנהגה הבעש"ט] נמסר לנו ע"י רבותינו נשיאנו, היינו שווה הוראה ונתינת כח לכא"ל, כי כאשר איש פשוט אמר ברור השם וכי"ב, כוונתו כזה הוא להעצמותו (כידוע) דמה ששם שמים שגור כפי כל הוא העצמות. ועד"י

- 37) ראה אגרות פ"י (קט"א, א).
- 38) ראה סושר"י (יודארה"י) אר"ה סתפ"ד.
- 39) ראה לקו"ש נבירים פ"ב, ר"ה ג' ב, ובכ"ס.
- 40) ראה תורת הבעש"ט (לקו"ש כר"ד ג' תנ"ג ר"ש ע"ב ע"ב) — היסטוריה פנימי: י"ד פשיטות העצמות פ"ט עומת א"ש ב"ה א"ז א"ז ממגלה א"ז ד' ששיטות פ"ט א"ש פשוט. וראה רשימת כ"כ מ"י אדמו"ר ד"ה אהם נבירים וש"י (סדרים תשי"ב ע' 256 ואילך).
- 41) מסת"ס אר"ה ע' 138 ואילך. וראה לבעש"ט ז"א ע' 136 ואילך.
- 42) ראה גם לקו"ש כר"ד ג' תנ"ג, ר"ש.
- 43) תר"ה וראו ד"ב, מאמר אר"ה ז"א ז"א ע"י ענינים ע"י ע. סדר"ס עונותים ח"ב רצ"א, א, ובכ"ס.

והגמלה. דהנה (כמשל) הלוכשים היע התורה והמצוות, דמצוות הם לכושים כמבואר בחז"ל, וכמו גם כמה שאמר הקב"ה לאברהם אבינו כא לכוש לכושי⁶⁵, וגם התורה היא לכוש כמישי⁶⁶ לכש ה' עזר התאור ואין עזר אלא תורה⁶⁷, וכדעת שהעבודה דר"ה היא ההתקשרות וישראל עם עצמותו ית' כמו שהוא למעלה מבחינה מלך (שהיה בריה צריך לעשות שיהי מלך, שתמלכנו עליכם), ומכ"ש למעלה מענין הנזירות (שכאם לאחר שנעשה כבר מלך, הנה, בכדי להגיע לזה צריך להיות ביטול לכושי מצוות (וע"ז שנתל בענין שכחה וביטול הלשון), ולכן המשל על תקיפה הוא מנגידים מפורטים זקא, דנגידים אלו מורים על ההתקשרות עם עצמותו ית' כמו שהוא למעלה מבחינה מלך⁶⁸, כמו שמאריך בהמשל דנגידים אלו הם כשהמלך הי' בעצם לפני שהשיב אותו על כמא מלכותו, וגם בהמשל אמר דנגידים אלו הי' הלוש שהי' במונ מ"ת כשהמלכנו אותו ית' בשופר קודם מ"ת עצמו, היינו לפני (למעלה) שנעשה מלך.

(ו) והגם דהלשונות שאומר שם (בהמשל וגם בהמשל) כפי שהם במשטות אינם מדברים בכחה של ישראל, היי אמר בהמאמר שם דמשל זה הוא

מהרה"ג החסד מהללי"צ ז"ל מבאדידעשוב, ונדעז ומפורסם ככל העולמות דהללי"צ ז"ל הי' אבות ישראל ומלך ידעו על כוונת ישראל ומכריע את כוונת ישראל לכה לכה וכוונת דמלכותה אריבע, ולכן כשאומר בהמאמר דמשל זה הוא מהללי"צ ז"ל, מוכן בפשוטו דכל הלשונות שאומר שם הם למעלהות. והיי שיטתו ודרכו בנוגע לכפי' כידוע מירוש של הללי"צ ז"ל בהתפוסקים שבהחלה ספר ישעי, שיש שם תוארים דכ"כ שוהם לכאורה כו', ומכ"ש הרה"צ מבאדידעשוב דתוארים אלו מורים על שבחם של ישראל, וכדמכונה גם מזה שמוארים אלו נאמר בספר ישעי, וישעי הוא נביא הישועה, כשמו ישעי מלשון ישועה⁶⁹, ולא עוד אלא שוהם שבחם נעלים ביותר שאין כותארי שבה דוגמתם, וי"ל, דיע"פ הדודע"י בפירוש מאורי"ל⁷⁰ ופרע"ז מן האדם מדעתו (ועד"ז בפירוש לשון המשנה⁷¹, ד"ר

64) פ"ד.

65) ב"ד ספ"ח, וממה שכתבתי שם, ואברהם יקו בא בימים, — משמע, דקאי על לכושים דמצוות (ראה ותא ויי שרה חו' א. א. 7).

66) חוליק ג' א. א. — ולהעיר, אשר פסוק זה שייך לר"ה — ע"פ דיעת חז"ל בפ"ד מ"א, שכתב שבבא אדרי, בראש השנה המלך עלי' (ועל כל הבריות) את המכביה ואמר ה' מלך באות נכש וכו'.

67) מירוש חוליק ג' א. א. פ"ד מ"א, ד. פ"ד ג' (ג) וראה ויקי"ר מ"א, ה. ליש בשלה וכו' רמז.

68) וראה גם מירוש חוליק ג' א. א. פ"ד מ"א, ד. פ"ד ג' (ג) וראה ויקי"ר מ"א, ה. ליש בשלה וכו' רמז. באורי"ל ויקי"ר פ"ב וא"ל בענין האמר שלמעלה.

69) וראה ישעי המצ"ד ע"פ ישעי ס"א, וד"ב קט"ז, ספ"ד, ספ"ד, ח"ש ג' ריש ע' א"ב, וראה גם אגרו"ק ס"ג.

70) לקי"ש ח"ד ע' 1207 וא"ל, ושי"ד.

71) אבות פ"ב מ"א.

72) שם מ"א.

PN

ל"ה

ל"ה

ל"ה

יורכו זה ע"פ הידוע דמה שתקיש הוא בקל פשוט דזקא, הוא לפי דבריה הוא לעבוד בברית הוי' אלקיך⁷³, דבריה זה הוא התקשרות עצמית דזקא וישראל (העובדים ביה בין הבריתים) להיות דבר אחד ממש⁷⁴, ומכ"כ דהתקשרות זו היא ההתקשרות דעצם הנשמה עם העצמות, פשיטת דעצם הנשמה עם פשיטת העצמות⁷⁵, לכן גם (וכבר) הברית וההתקשרות הוא ע"י קול פשוט דזקא (שאנו מלוכש באחריות), כ"י אותיות (גם אותיות הכי נעלות) הן הגבלה, והכ"כ הברית וההתקשרות דפשיטת עצם הנשמה עם פשיטת העצמות הוא ע"י קול פשוט דזקא. והנה מה שהמשל על תקיפה הוא מכו מלך ששכח גם הלשון, דשכחה זו היא למעלה, דמכ"כ שהאותיות (הלשון) הם מנגיבלים, לכן בכדי לכוש ולהגיע לכדונה הפשיטת צריך לשכוח הלשון, וע"ז ר"י⁷⁶ עם מאה"י תעניתא לשכוח הלמוד ככל ככ"י שירוב ללמוד תלמוד ירושלמי, וברזגמה העמוד שכ"י גערה"ת לגערה"ע שענינו הוא (כמבואר בחז"ל) שכחה וביטול ההשגה וחזון דגעה"ת, דאז דזקא יוכל לקבל הגלילי דגעה"ע, וכמו שהוא בני"ע שההשגה דגעה"ת מבלבלת להשגה דגעה"ע, ע"ז היא (וכמ"ל) בענין גלילי בחינת הפשיטת שלמעלה מהשגה לגמרי, וכללות ענין ההשגה (גם השגה הכי נעלות) מבלבל לגלילי בחינת הפשיטת, וע"ז המבואר בעט"ו טעם המ"ד⁷⁷ מצוות אין צריכות כוונה (היינו שקיום המצוות צ"ל ופ"קבלת על בלא טעם וכוונה), דלאוה"י יש להמליא מאי ארכפת לו אם יצאק גם הכוונה, ומבואר בחז"ל, שהכוונה ערשה גרעון אור כביכול בנהק קבלת עול המצוות שאינה דרך עול כ"כ. דכוונה (וטעם) המצוה, גם ברובא הכי עליונה, היא בגדר תואר ציור והמבלה, משא"כ המצוה שדבר קבלת עול שרשה היא ברצון ותענוג הפשוט, והטעם מחליש כביכול את התוקף וההקדמות דעצם המצוה, ומזה מוכן גם בענין קול פשוט דזקא, שצ"ל שכחה וביטול הלשון, דע"ז דזקא מניע לכוונה הפשיטת.

73) נצבים כ"פ, יא. וקאי על מישי לפני' (שם ט) אהם נצבים ויהם, דקאי על ר"ה לקי"ת ר"ש נצבים וראה גם לקי"ת ר"ש תבוא (מ"א, ג) מופ"ז לחז"ל ל"ב, ו. וראה גם וחי' ר"א, א. פננה הוא ס"ס נצבים, לקי"ת נצבים מ"ד, ג. ספ"ד חז"ל ע' 25.

74) ויש לומר, דזהו ע"פ מישי וכוה שם, שובגם שכן וואו אין לו עכ"י חכנו וקראו בני"ם — לכוונתו בכדי פשיטת מוכה ענין זה (וישראל הם בני"ם למקום) נפשוות, ומדוע כ"כ דזקא מבואר, שהגם שכן וואו אין לו כ"כ ויש לומר, דכוונה ביה ויה ויה ליטו, דמה שישאל נפא"ס בני"ם הוא (לא רק הברית והתואר אלא) גם הברית וה"ב, וואו אין לו, ז"מ כביתיה זו, ומכ"כ וקראו בני"ם, וראה שיחת ש"ס בני"ם חש"ב.

75) לקי"ת שם (ס"ג בחולות).

76) ב"ב פ"ה, א.

77) וברש"י ח"ג, — ע"ה תענית.

78) דרו"ש לקי"ת ג' א. א. עירובין זו, ספ"ד.

79) לכו"ש ח"ג, א. עירובין זו, ספ"ד.

80) לכו"ש ח"ג, א. עירובין זו, ספ"ד.

81) דרו"ש לקי"ת ג' א. א. עירובין זו, ספ"ד.

82) לכו"ש ח"ג, א. עירובין זו, ספ"ד.

83) לכו"ש ח"ג, א. עירובין זו, ספ"ד.

סוף קאי על המלכות כמו שהיא בעצמותו ית' רצון המולדת בעצמותו, ומכאן שם י, זכרצון המולדת בעצמותו אין שייד העלאת מיז' ככל. אבל אעפ"כ, כיז והמאמר ד"ה אדון עולם בא (כניל) בהמשך להמאמר ד"ה ש"ל ר"ה שחל לזיוה בשבת שבו מבאר הענין דמק"ש בר"ה (העקדה הכללית שכוללת כל פירטי העבודת דכל השנה), דעבודת ישראל פועלת לא רק בנין הז"א (פעולה) גם כאז"א שלפני הזמננה וההשתלשלות, בניל באורכה, ולא רק שהיא פועלת גם באז"א שלפני הזמננה הזיונה רצון הגלוי (בהחיינה דגלילי לזולתו) וגם פוזינה רצון הנעלם (בהחיינה דגלילי לעצמו), אלא יחירה מזו, דמצד זה שישאל משרשים בהעצמות, הם ממשוכים גם מנחיינה רצון המולדת בעצמותו בחינה אדון עולם בגימטי אין סוף?²² והמשהב"ז זו היא (בעיקר) למטה בעולם העשי' המשמית, ובה גופא — בעניינים גשמיים דנוסוף על הדין בר"ה בענין המשכה אלקות, משפטי לאלקי יעקב²³, הנה עיקר הדין בר"ה הוא בענין השפעות גשמיות²⁴ וישאל וזכ"ס בדין בני העניינים, הן בהשפעות רוחניות והן בהשפעות גשמיות בכלי חיי ומוזני רויחי, וכאמור דעיקר הענין דר"ה היא המשכה בגשמיות, פועל ישועות בקרב הארץ²⁵, דהמשכה השועות (ככל הפירושים שכוח) חיי' כאופן דפעל, דלשון פעולה מורה על פעולה גשמית דקאי עוד יותר מלשון עשי', ובהו גופא בקרב הארץ, בהחיות שאין חתוה למטה ממנו, וכפשוט הוא, שכא"א מישראל נכתב ונחתם כספרו של צדיקים גמורים²⁶, כל ועקר כולם צדיקים (צדיקים גמורים) לאלתר לחיים²⁷ ולאחר לאאלו²⁸, דכא"א מישראל יצא מהגלות לגאולה האמיתית והשלילה, וכמישי בהשפעות דר"ה קהל גדול ישובר הנה, דבהו נכלל כל אחד ואחד מישראל כמבואר באורכה בההפסחה דר"ה, (בשמה גדולה) וכליל שהכתרת המלך היא בשמה גדולה, ושמה עולם על ראשונים, בנאלה האמיתית והשלילה עיי' משו"ת צדקנו, בקרב ממש.

א

ב

- 81) פ"ה
- 82) לז"ה גם ממיש כסמס המאמר ד"ה אדון עולם תשי"ג, דהמליאה (של השנה אדון עולם) היא בענין התמלה. . ביטול ותחת עצמותו בתקני' דר"ה. דמה משמע, דענין המבודה (תמלה) ובפ"ה בר"ה, שיכה גם לחיינה, אדון עולם.
- 83) תהלים ס"א, ה. ולחצי, אשר מומר זה הוא שירי של יום ר"ה (ר"ה ל, כ).
- 84) לקי'ת ר"ה ג, א.
- 85) לקי'ת שם ג, כ, ב. (מהנהות מיימני (הל' חשבה פ"ג אות א) כשם התמלה).
- 86) לתועד מפרשיי עה"ס וא"ר ת, יח (ר"ה למען תדע בר').
- 87) ר"ה ס"ב, ב.
- 88) ר"ה ס"ב, ב.
- 89) ישעי' מ, כ.
- 90) בלשון כ"כ ט"ח אדמו"ר בקול קורא, (נדפס ב"הקראת הקדושה' (סיון, תמוז, אב — תשי"א) (אגרות קודש ל"כ אדמו"ר מוה"ר יצחק ח"ה ס"ג שם ואיל'. שם ע' ישע' ואיל'. שם ע' חה ואיל'). תשי"ח תשי"ז (אגרות קודש ח"ה ס"ג חל ואיל'), ואח"כ גם במ"ע.
- 91) מוה"ר ל"א, ת.
- 92) ישעי' ל"ה, י, מא, יא.

וחשבונ' דכאשר אדם אמר פסק דיני של אדם אחר הוא פוסק כזה גם על עצמו, הרי פסק דינו של הר"ה מבאדידישטוב כנוגע לתוראים הנ"ל שלבישעי' הוא גם פס"ד כנוגע לתוראים הנ"ל שבתורת ומשלים של.

א

יא) וכפרט שכבר ר"י לעולמים, ומעשה רב"י כמסופר בגמרא²⁹ שאמור לשונות שנוא"א בחיצוניות כ"י וכאמת כולתו ברבנות יונה³⁰ (מה) שכוכו אותו בלשון כזה הוא כמיש אדמו"ר הצי"י לפי שהכרכה באופן זה היא מבחינת סתים דהכרכות שלבחינת סתים הם כרכות נעלות יותר וגם המשכה למטה היא בתוקף גדול יותר (מיט' א שטוריס), וכאמת בגמרא שם, שכוכו אותו תוליד בנין כ"י המשכה וגלילי כ"י הא"ס כ"י ישרים כ"י כ"י. והנה פירושו זה (דמה שכוכו בלשון כזה, הוא, לפי שהכרכה באופן זה היא מבחינת סתים) אמר אדמו"ר הצי"י שהוא יותר, נראה כפשוטו. דלפני' מובא שם (בענין הכרכות שבפרשת בחוקות) שה"ע דהיפך הכרכה אלא שזה קאי על הלעי"י. ואח"כ מבא פירוש נעלה יותר³¹, דמה שבלשון זה אינו בפשטות ובגלילי, שה"י ככ"י לחוד³², דגם לפי פירושו זה, ענין הכרכה לחידוד השכל. אבל לאח"י מסיק, דמה שהכרכות נאמר בלשון כזה אין זה גרעון ח"י אלא אדרבה מפני שהכרכות נעלות יותר. ועל פירושו זה אמר שהוא "יותר נראה כפשוטו", דמה שלשונות אלו כרכות יונה אין זה פירושו מיוחד ל"א הפירושו הפשוט, גם בעולם המשט, ולאחר שאדמו"ר הצי"י פתח את הורד, ובפ"ס שלילמד ונתן זה כהנה מלשון הווא"ה, נעשה זה הוראה ונתנית כה לכא"א, לפרש ולגלות הבכרה גם כהנה ועניינים שבוציוניותם נראים כ"י, ואדרבה, כרכות אלו הם נעלות יותר, וכפשוטו, כטוב הנראה והנגלה. דכ"ה זה (להמשיך כל העניינים בסוף הנראה והנגלה) הוא גם ככל ימי השנה. ובפ"ס בר"ה כשהמחייבים את המלך (בשמה גדולה) כמבואר לעיל מביק מו"ח אדמו"ר, דשמה פורצת כל הגדולים³³. ועאכ"ל כיי"ט של ר"ה שחל לזיוה בשבת, דכל המשכות והעשים עיי' תק"ש נעשים הם בשבת מצ"ע, דכשבת נמשך כחי' תענוג הפשוט, כמבואר באורכה בהמשך יריט של ר"ה שחל להיות כשבת לכ"י אדמו"ר (מהור"ש"כ) ני"ע³⁴.

ב

- יב) וז"ל אדון עולם אשר מלך כטרם כל יצור נברא, ומכאן כי"כ מו"ח אדמו"ר כמאמרו ד"ה זה (כמבואר לעיל בהתחלת המאמר) דאדון עולם בגימטי אין
- 73) יראה שבת מא, א. ושי"ג.
- 74) מ"י ס, ב.
- 75) לקי'ת בחוקות סוף, ב בהנהגה. וראה אהר"ה בחוקות כר"ד ע' אקמפ ואיל'.
76) יראה לקי'ת שה"ש מ, א. ד"ה שמה חשמה תרני' (מה"ס תרני' ע' קס ואיל'). סוה"ס עשרות ע' ת"ח. תוס"פ פ"ע ר"כ ואיל'.
- 77) מוה"ר מוה"ר ש"א למו"ק שם.
- 78) יראה דר"ה לחתלים י"ט, ת. גו"א ר"ס בראשית, חו"ג ג, ב.
- 79) יראה ד"ה שמה חשמה תרני' (מה"ס תרני' ע' ר"כ ואיל').
- 80) תוס"פ ע' תקמ"ט ואיל'.